

Gungan av Emily Danborg

Det kändes som att flyga rakt ut över havet. Gungan hängde i en stor ek och repen var sju meter långa. Sju meter var det som krävdes för den där hisnande färden som förde mig över de brant planterade terrasserna i trädgården. Förbi huset, förbi vinbärsbuskarna och hallonsnåren och de prunkande lila hortensiorerna och sen, ut i det blå, där jag svävade i himlen under en hundradels sekund. Jag såg ner i havsmörkret och tiden stod stilla, jag var ett med världen, fångad mellan himmel och hav. Jag såg allt.

Vi åkte när syrenerna stod i blom. Bort från stan, och in i det magiska landskap som var Kullaberg. Huset i Arild låg i en brant backe, omgivet av en stor trädgård som bokstavligen rann utför berget. Där växte små fruktträd, höga björkar och sagolika hasselträd. Överallt fanns gömmor med smultron och vinbär, krusbär och söta nässlor. Och huset var gammalt och gistet men det var vårt. Så snart vi kom dit kunde vi andas in sommaren. Det salta mjuka vattnet var fullt av maneter och tången ångade av kvalmiga dofter som trängdes med nyponrosornas söta. De gjöt ny betong vid kallbadet och jag och två av mina systrar gick dit och tryckte våra händer mot den långsamt torkande cementen. Hettan fick luften att vibrera och vi sökte skugga och hällde isbitar utmed ryggen för att stå ut.

Sommargästerna var som flest under juli. De kom med sina hattar och silkessjalar och randiga handdukar. De kom med nedfällda suffletter i bilar som slickade asfalten och var så låga att vi alltid fick lust att hoppa in i dem. Sätta oss på de stekheta lädersätena och låta oss föras med, ut i världen, ut i Europa. Jag smekte de där bilarna med blicken och kände snarare än tänkte "Låt mig få känna vinden i håret, vara på väg, ha en destination någon annanstans där livet ska börja, börja, börja, och sedan fortsätta och fördjupas och bli något på riktigt. Låt mig dras med, låt mig dansa och låt mig vara andras angelägenhet, en nödvändighet för dem, låt mig vara med där livet spelas upp."

Men det sa jag aldrig högt, inte ens till mig själv.

Somrarna var likadana, utsträckta och långa. Varma, regniga, med nätter fyllda av ljus och huden allt saltare och mörkare. Vi sprang upp och nerför backarna, vi badade och gick på upptäcktsfärd. Och vi åkte ut i skogen. Allihop.

Mamma höll i taktpinnen. Hon stuvade in oss i bilen och försökte få oss koordinerade. Hon visste att pappa önskade att vi skulle röra oss som ett väsen, samla ihop oss, trängas i baksätet på den gamla Volvon, sätta minstingarna i knät och uppföra oss. Uppföra oss som folk. Medan myggbetten kliade och nackhåret blev fuktigt av svett. Pappa kom alltid bakom oss i sin gamla Ford Mustang, han hade geväret med sig och ville inte ha ungar i bilen. Absolut inte. På passagerarsätet i hans bil låg små paket med patroner och snusdosor staplade på varandra.

Vi var sex barn. I tur och ordning Hannele, Marie, Elin - det är jag, Janina, Karin och lilla Fredrika. Alla flickor utom Janina, Janne. Hon var mer pojke än de flesta och det är allt jag kan säga om den saken. Jag var nästnäst äldst och Janne var nästnäst yngst men hade en blick på allt, på oss alla, som om hon tyckte lite synd om oss. Som att vi var lite sena, och precis hade missat det som varit värt att se. Hon hade ett mjukt leende, men snett, det spelade alltid i ena mungipan på henne. Jag tyckte så mycket om det leendet, men pappa sa ofta åt Janne att torka bort sin sturska min, för det skulle hon inte få någonting annat än trubbel för.

Om nätterna stod alla fönster och balkongdörrar öppna. Luften strömmade genom det gamla huset och månljuset dansade genom rummen med ett spöklikt sken. Marie snurrade runt i sängen och drog om sig både hennes och mitt täcke så att jag ofta vaknade av att jag frös. Ibland gick jag ut ur vår lilla skrubb och in till Hannele och kilade in mina kalla fötter mellan hennes tjocka varma lår. Hon tryckte mig intill sig så att jag blev kokhet och när hennes arm blev för tung lyfte jag bort den och la mig tillrätta på den andra. Jag sov alltid så bra hos Hannele. Hennes rum hade en småblommig tapet och listerna var grönmålade i samma färg som järnsängen. Hon hade ett eget tvättfat och en rund spegel och en liten garderob där hennes klänningar och koftor hängde. Garderoben doftade av lavendel och tvål för hon hade lagt små parfymerade tvålar på golvet därinne. Tvålarna hade Hannele fått av vår franska moster Luisa när hon fyllde år. Varje år. Ingen annan fick tvålar av vår moster. Vi fick små pappersblommor och ett kort. Men vi var inte avundsjuka, vi förstod att det var så, att det var rätt att Hannele fick ett eget rum och små lavendeltvålar i lila silkespapper. För vi behövde

henne mest, varenda en av oss. Våra föräldrar skällde aldrig på henne, och när mamma suckade och såg utsjasad och uppgiven ut gick Hannele fram, la armarna om mamma och gav henne en kram. Det skulle ingen av oss andra ens komma på tanken att göra. Men Hannele var som de stora, fast ändå som oss. Hon var länken mellan den konstigt tillkämpade vuxenvärlden och den riktiga, levande världen som var vår.

Fjärilarna var många det året. Citronfjärilar och påfågelsögon och blåvingar. Pappas Ford Mustang stod sällan på uppfarten om nätterna men jag visste inte om det bara var jag som la märke till det. Solen var som en eld som brann över havsytan om kvällarna och det såg ut som om den ville svälja hela Kattegatt, sörpla i sig allt vattnet och lämna kullar och klippor bara, uttorkade och nakna. Men varje kväll vann havet och solen var den som dracks upp medan himlen tog över guldets och lekte med de sista strålarna, slungade dem mot molnen som fick något aprikosluddigt över sig. Ibland färgades hela himlen rosa och i det ljuset vadade Hannele, jag och Marie ut i vattnet och simmade i vågorna. Vi var själva då. Inga andra badade lika sent på kvällen som vi.

Janne hade börjat dyka i Skälderviken där det skotska piratskeppet Mercy Sands sades ha förlist för över trehundra år sedan. Varje morgon tog hon cykeln ner till hamnen där hon krängde på sig en gräsligt ful dykardräkt och gav sig av med ett litet entusiastiskt dyksällskap för att söka efter skatter begravda i det bottenlösa djupet. Det skrämde mig. Tanken på Janne därnere i mörkret. De hade pannlampor och strålkastarljus med sig och ingen verkade speciellt bekymrad över farorna med Jannes nyvunna intresse, inte ens mamma. Julius som var ordförande i Kullabergs dykarsällskap var en gammal kompis till pappa och honom litade vi alla på, även om storyn om piratskeppet fick pappa att grymta lite. På kvällarna kom Janne hem och berättade om Kapten Kidd, en fruktad pirat som gömt skatter lite varstans, inte bara här i Skälderviken utan så långt bort som i farvattnen runt Madagaskar och Dominikanska republiken. Hon visade oss var vraket antogs ligga på sjökortet som hängde inramat i hallen. Mamma tog ner Skattkammarön från bokhyllan och tillsammans satt vi och läste om kvällarna. Hannele började läsa vid bordet i trädgården där vi åt kvällsmat de varma sommarkvällarna. När svalkan kom flyttade vi oss till verandan och då fick Marie ta över. Jag och Janne satt och målade och Hannele och Karin stickade på sina alldeles för stora och

färgglada tröjor. Fredrika satt i mammas knä och lyssnade storögt. Till kvällsteet samlades vi runt den öppna spisen och jag fick läsa ett sista stycke innan det var dags att lägga sig. Vi var egentligen för gamla för skattjakter och pirater, särskilt jag och Marie som mest längtade efter att bli vuxna och världsvana. Vi skulle bo i Paris och leva på baguetter, vin, kärlek och konst allena. Ändå lekte vi, pratade och drömde om pirater. Och alla tyckte att det var spännande att Janne kanske skulle hitta Kapten Kidds skatt.

Alla utom pappa, för han brydde sig inte ett enda dugg om vad vi höll på med den sommaren. Han muttrade lite på morgnarna och gick ner till hamnen där vår gamla träbåt stod uppställd för renovering, sedan såg vi inte till honom förrän på eftermiddagen när han kom uppför trädgårdsgången, djupt försjunken i sina egna tankar och med målarkepsen nerdragen så att den skymde blicken.

Antagligen tyckte vi alla att det var lite skönt att han var borta så mycket. Det var som om mamma varvade ner lite. Hon lät oss sova längre om morgnarna och vi slapp alla evinnerliga skogsexkursioner och utflykter till Hovs hallar. Istället simmade vi, pratade och läste böcker och glodde förstrött på sommarturisterna som kom från Lund och Helsingborg.

I mitten av juli hyrde en familj huset bredvid vårt och de var raka motsatsen till oss. Föräldrarna var rika och jättesnygga. Pappan var bredaxlad och mamman hade enorma solglasögon och de sa inte ett ord till någon av oss, bara nickade hövligt men avmätt. De hade tre pojkar. Marie nöp mig i armen när de kom gåendes längs den lilla promenadstigen ner mot badplatsen och Karin försökte suga in kinderna så att hon skulle se mindre barnslig ut. Karin var en liten sticka och såg inte en dag äldre ut än sina knappa tolv år men det hindrade henne inte från att rodna när de tre bröderna gick förbi oss, den ena stiligare än den andra. Den äldsta killen var nästan vuxen och tittade knappt på oss när han hälsade, men de yngre bröderna lät ögonen fara upp och ner över våra taniga kroppar på ett sätt som gjorde oss generade, i alla fall mig. Men Marie var sexton och hon stirrade tillbaka och när jag sneglade på henne såg jag att hon log kaxigt när de gick förbi oss. Hannele gick en bit bakom med Fredrika och hon hälsade helt ledigt på bröderna och verkade inte bry sig ett dugg om att suga in kinderna.

Det var knappt märkbart men under de veckorna förändrades något, som om vi redan visste att livet snart skulle ta en ny vändning. Pappa var aldrig hemma och Janne var ständigt upptagen av sitt dykarsällskap men det var inte bara de som var frånvarande. Det var som om alla hade börjat lösgöra sig. Mamma som var så lugn och knappt sa till oss att torka av fötterna innan vi klev in på verandan. Marie och Karin som satt och smygtittade på grannkillarna över staketet. Till och med Fredrika hade blivit sin egen, det märkte vi när hon hittade en annan åttaårig flicka att leka med och utan minsta vanda följde med hennes familj till Mölle i en hel vecka. Och så Hannele som plötsligt en natt inte låg i sin säng. Jag gick sömndrucken och frusen in i det grönt romantiska lilla rummet och stannade förvånad till framför den tomma sängen. Fönstret stod som vanligt öppet och jag tittade ut över terrasserna. Det blåste och den höga gungan svängde oroligt av och an. Havet brusade och himlen var djupt blå men fylld av mörka moln som långsamt seglade in mot land. Månen som en pannkaka, rund och ljusgul. Då såg jag henne. Hon stod nere på gången, vid den rostiga gamla järngrinden längst ner i vår trädgård, där terrasserna slutade och den lilla stigen ner mot havet tog vid. Hannele med de mörka lockarna och sin runda varma kropp. Hennes vita bomullsklänning och de bruna armarna instuckna i en mans mörka kavaj. Jag såg bara siluetten men jag utgick från att det var den äldsta av de där stiliga bröderna i huset intill.

Jag gick tillbaka till skrubben och drog åt mig mitt täcke från Marie, hon stönade när jag virade loss det men fortsatte sova. Jag blundade och försökte sjunka ner i sömnen igen men för mitt inre kunde jag bara se den tomma sängen och Hanneles gestalt, uppslukad av den där snobbiga killens fula kavaj. Vi var inte redo för det här. Janne och Karin och Fredrika skulle behöva Hannele länge än. Och jag. Marie litade jag inte på, hon skulle svassa iväg så fort hon kunde från den här familjen, från våra somrar i huset och den trånga lägenheten i stan. Men jag hade aldrig tänkt att Hannele skulle vilja vara någon annanstans än vid vår sida. Det var konstigt egentligen för hon var ju äldst. Men hon hörde ihop med mamma och pappa och med oss systrar. Det var hon som var hjärtat i familjen. Den vi alla älskade mest.

En kväll kom Janne hem och var helt bubblig av skratt. Hon hade haft en så märklig upplevelse när hon dök den dagen. De hade gått längre ner än hon var van vid och när hon

befann sig där i det kalla mörka vattnet, det salta oceaniska nordsjövattnet som bevarade träbåtar intakta istället för att luckra upp dem som sötvatten gör, då hade hon upplevt något underbart. Hon beskrev det som att hon känt sig mer levande, som om hon hörde till havet och var mer fisk än människa. Hon hade trott att hon skulle kunna stanna kvar där för alltid och att de små bubblorna som omgav henne hade en helt egen värld i sig och att hon bara kunde stiga in i dem om hon behövde andas.

Hon hade berättat det för Julius också. Han hade sagt att om hon kände sig yr vid trettio meters djup kunde det bli farligt. Sedan hade han tagit sig en titt på hennes dykflaskor och sagt att hon borde byta ut dem. Janne hade nämnt det för pappa men han hade knappt lyssnat och bara fräst åt henne att han inte var gjord av pengar.

Tidigt en morgon steg jag ut i trädgården precis när Janne ledde ut sin blå Crescent genom den snirkliga trädgårdsgrinden. Hon vände sig om mot mig när hon hörde verandadörren stängas. Hon rynkade på näsan och log med hela ansiktet och hennes ögon liksom blixtrade till när vi såg på varandra, så att jag visste att hon blev glad att se mig, glad att ha någon att säga adjö till. Hennes hår hade blivit ljusare av allt saltvatten och solglitter på vattenytan och hennes sommarbruna hud och smala ben gjorde att hon ännu mer såg ut som en pojke. En snygg kille faktiskt. Jag tänkte på det och undrade om hon såg det själv. Kragen på skjortan var uppfälld. Hon höll upp armen i en vinkande gest när hon satte av på cykeln och jag vinkade tillbaka. Jag stod en stund och såg henne cykla bortåt backen. Jag tänkte på det där hon sagt om att hon känt sig mer som en fisk än som en människa och skrattade lite för mig själv. Janne var mer människa än någon annan jag träffat.

Fredrika kom hem från Mölle. Hon skulle fylla nio år dagen därpå och vi hade slagit in paket och förberett en pannkakstårta till morgonen. Det regnade lite lätt och vi höll på att duka på verandan. Vi skulle få torsk med mandel och potatis. Alla var där utom Janne. Pappa muttrade att den obegripliga ungen alltid var ute och rände. Hannele gick ut till köket med den stora karaffen för att fylla på med fläderdricka. Då såg vi en man komma springande nere vid badstigen. Det var Julius. Han rusade uppför den lilla trappan och ropade på pappa. Pappa gick ut i trädgården och mötte honom. Julius sa något och pappas armar flög fram, skakade

om mannen som om han försökte få ett vettigt ord ur honom. Sedan sprang de nerför trädgården, förbi alla terrasserna med de lila hortensiorerna som lyste i kvällsljuset. Vid grinden vände pappa sig om och såg upp mot huset och i samma stund hörde vi ljudet av karaffen som gick i golvet och sprack i miljoner små glasbitar och kände hur vattnet sköljde över våra fötter.

Det finns egentligen inget sätt att berätta om en katastrof. Särskilt inte när den sker långsamt och utdraget och de som drabbas av den står och tittar på, bakbundna och veka av maktlöshet. Vågorna kraschar in mot stranden. Timmarna går. Men tiden tigger stilla. Ingenting händer egentligen efter en katastrof. Varje ögonblick är tomhet. Livet har just förändrats, kullkastats, omintetgjorts.

Vid tjugotre meters djup hade Jannes dykarpartner mist kontakten med henne. Han hade stigit upp till ytan för att se om hon var där, men det var hon inte. Då slog han larm. Han och tre andra dykare hade genast tagit sig ner igen. De hade fortsatt ner till trettio meters djup. Där var hon. Manometern visade att hon hade mycket syre kvar i dykflaskorna, men hon var inte kontaktbar. Vi stod alla nere i hamnen när hon äntligen kom upp. De fick snabbt av henne dykardräkten och påbörjade hjärt-lungräddning. Mamma höll Jannes hand och pappa stod en bit ifrån med armarna utmed sidorna och hans blick blev allt tommare. Hannele höll om Fredrika och Karin och jag och Marie höll hårt i varandras armar, som om vi behövde hålla balansen. Jannes ögon var slutna och hennes mun gapade lite som på en fisk som försöker andas på land. Jag trodde hela tiden att hon snart skulle hosta, sätta sig upp och förvånat skratta till när hon fick syn på oss. Men det gjorde hon inte. Janina Lopez Fahlgren dödförklarades klockan 18:42. Hon skulle ha fyllt fjorton i september.

Janne, Janina, min syster, min bror, den hon var och den hon skulle komma att bli var borta. Jannes ansikte och gestalt, de mörkblonda slingorna i hennes kortklippta hår och det sneda leendet, den där minen som talade om för oss att vi nyss missat något storartat. Borta. Försvunnen i en absurd evighet.

Våra somriga ansikten miste all färg. Mammans ögon var tomma. Vår moster Luisa kom från Normandie och höll om henne i dagar. Pappa åkte ut i skogen efter begravningen och kom tillbaka smutsig och våt. På golvet i Mustangen låg tomma hylsor. Vi frågade aldrig vad han gjort ute i skogen. Eller vad han inte gjort.

Mamma hyrde ut huset året därpå och vi var kvar i stan hela sommaren. När Fredrika fyllde år åkte vi ut till havet. Det var ju exakt ett år efter att Janne omkommit men vi lyckades ändå hålla ihop och se glada ut för Fredrikas skull. Men den natten drömde jag bara om Janne. Om och om igen såg jag hur hon försvann på sin cykel och hur jag sprang efter henne för att varna, för att säga hur mycket jag älskade henne, för att berätta att jag alltid skulle tycka lika mycket om henne, oavsett om hon var min syster eller bror eller blev en pirat eller en fisk. När jag vaknade tänkte jag att jag glömt säga att jag inte visste hur jag skulle navigera i världen om inte hon fanns och hjälpte mig att tyda kartan.

Under åren som följde gled vi allt längre ifrån varandra. Hannele gifte sig med vår granne. Inte med äldsta pojken utan med pappan i familjen. Våra föräldrar var chockerade men ingen av dem orkade protestera. På bröllopet såg jag hur hon lutade pannan mot den där bredaxlade mannens bröst och jag tänkte att det var första gången jag sett henne bli tröstad av någon. De stiliga bröderna skickade ett telegram med en mycket kort, nästan oförsämnd hälsning som fick oss alla att rodna av skam. Pappa slutade helt att prata. Han muttrade inte ens. Mamma försökte ta upp taktpinnen igen men det var ingen som lydde längre. Disciplin och ordning kändes inte relevant för någon av oss, kanske inte ens för pappa. Karin och Fredrika växte upp snabbare än vi hann förstå och de var ofta och sov över hos kompisar. Karin luktade cigaretter när hon kom hem om kvällarna.

Jag och Marie flydde så snart vi kunde. Marie hittade en liten våning i Paris och dagen efter att jag tagit studenten reste jag dit. Vi drack vin i de små barerna och promenerade längs kajerna vid Seine. Det var ofta band som spelade där och folk dansade med varandra. Jag såg Marie som en silhuett när hon virvlade iväg under brovalven. Hon var alltid i rörelse, rusande genom sorgen, rädd för att stanna upp. Det var som om hon sprang ifrån ett åskmoln. Men ju snabbare hon förflyttade sig, desto långsammare blev jag. Jag vadade fram som i ett

trögflytande träsk. Mina rörelser var tunga och klumpiga. Jag tänkte inte att jag ville vara där livet händer, vara andras angelägenhet. Kanske var jag det. Kanske var jag det inte. Det spelade inte längre någon roll. Och jag visste inte hur jag skulle berätta för Marie att min sorg höll på att äta upp mig.

Aldrig mer är ett märkligt koncept. Det har inget att göra med att något tar slut. När det tar slut finns det fortfarande, det håller på, det finns ett band kvar till det som fanns. Men Aldrig mer är något annat, något uttömt och intigt. Något som är helt bortom, förbi det som var. Det var det jag slogs med. Aldrig mer. Evighetens orubblighet. Saknaden kändes underbar i jämförelse för i saknaden fanns Janne. Fanns minnet, skratten, hennes smilgropar och händer. Men i Aldrig mer förlorade jag henne om och om igen. Förlorade henne och barndomen och allt som varit vi. Allt som varit jag. Men det värsta var allt det som hon förlorat. Allt det som kunnat hända, allt hon borde ha fått vara med om. Att hon av alla skulle missa livet.

Jag blev panikslagen de gånger då Jannes ansikte bleknade för mig, när jag plötsligt inte kunde framkalla den exakta färgen på hennes ögon, eller höra hennes röst och se hennes lite retsamma men vänliga blick i min.

Det var då jag började måla. En smal gestalt som vände sig om. Munnens sneda leende. Ibland målade jag skatten som glimmade i djupet. Och så huset, hortensiorna som lyste på terrasserna och sist gungan, med sina sju meter långa rep och löftet om att se allt, precis allt, därifrån.

Efter två år kom jag hem från Paris med en portfolio full av målningar på Janina och på huset i Arild. En svensk gallerist hade hört av sig och ville ställa ut några av målningarna i Stockholm. Galleristen kom ner till Helsingborg och övertalade mig att ta henne med till Arild. Hon hette Nasrin och hennes familj hade flytt från Iran när hon var i yngre tonåren och den detaljen gjorde mig lugn. Kanske för att det indikerade att hon förstod något om sorg och förlust. Vi körde upp till parkeringen nära Strand Hotell och promenerade ner mot kallbadet där Maries, mina och Janinas avtryckta barnhänder fortfarande syntes i cementen som låg ingjuten mellan de låga klipporna. Det var kanske inte våra. Kanske hade de gjutit om

cementen. Men det såg ut som våra händer. Maries långa fingrar, mina smala och Jannes små, nästan knubbiga fortfarande.

Nasrin frågade mig om franska inspirationskällor och jag nämnde mina favoritkonstnärer Martial Raysse och Gabrielle Bellocq och deras färgspråk och hon undrade om de inte bara imiterade Andy Warhol och Monet och då skrattade jag för jag förstod att hon ville provocera, kanske utmana mig. Jag gillade Nasrin. Hon var intresserad av mina motiv. Sa att bilderna talade till henne, att det var som om jag letade efter något och att det gjorde betraktaren nyfiken. Vi pratade länge om det. Men sen bad hon mig att berätta om den mest smärtsamma händelsen i mitt liv. Jag stirrade på henne. Hon log lite urskuldande. Då reste jag mig och gick därifrån. Nasrin ropade mitt namn men följde inte efter.

Mina fötter trampade vant uppför Lundgrens backe och in på den lilla stigen som ledde till vårt hus. Det var i början av april men ingen hade varit där på flera månader. Jag tog trappan upp längs med terrasserna där grönskan just börjat spira. Gungans långa rep hade vitnat och den svajade lite håglöst i vinden. Jag satte mig på brädet, gick bakåt för att ta fart, andades in djupt och släppte taget. Jag flög ut över det mörka havet som svalt min syster. Lurat henne att tro på skatter och att hon hörde hemma bland fiskarna. I en sekund svävade jag där, viktlös, fångad mellan havet och himlen. Det var då jag förstod det. Att Janne var här. Hon satt hukad vid vinbärsbusken och åt de svarta bären. Hon gick och tuggade på ett grässtrå medan hon vattnade blommorna. Hon knäppte till kepsen så att skärmen stod rakt upp när hon meckade med sin blå Crescent. Hon satt inne på verandan och läste Skattkammarön och drömde om Kapten Kidds skepp Mercy Sands och den bortglömda skatten som vilade i vraket, ännu oupptäckt. Janne vände sig om och såg rakt på mig. Hennes ögon blixtrade till av glädje och jag förstod att jag missat något alldeles avgörande.

Jag gick in i huset och rakt fram till bokhyllan och drog ut Skattkammarön. Jag slog upp den på måfå och den öppnades där mamma lagt ett papper mellan sidorna när vi slutat läsa, dagen innan Janne dog. På lappen stod det, med mammas vackra handstil: Smör, tvål, citronmarmelad, 2 l mjölk, ättika 24%, bananer, mjöl, ägg. Jag vände på lappen för att fortsätta läsa mammas inköpslista inför Fredrikas 9-årsdag. Men på den andra sidan stod inget

mer. Istället var den målad med blå akvarellfärg och gröna fiskar i olika storlekar som simmade runt bland små bubblor. I en större bubbla hade Janne skrivit "Land i sikte". Jag tittade på det avslutande stycket på kapitel elva i Skattkamarön, det som jag läst för mina systrar den sista kvällen då vi fortfarande var sex barn i familjen.

"Just i detsamma föll ett ljussken på mig i tunnan, och då jag såg upp fann jag, att månen hade gått upp, försilvrade mesantoppen och skinande vit på fockens lovartsida. Och nästan samtidigt ljud utkikens rop: "Land i sikte!"

Citatet är taget från "Skattkamarön" av Robert Louis Stevenson.